

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΜΕΛΙΩΣΙΣ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ

Του κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΚΑΡΑΒΑ

τ. Διευθυντού 'Απασχολήσεως και Κοινωνικής 'Ασφαλίσεως τῆς Ε.Σ.Υ.Ε.

Ἡ προσδοκία περὶ ἐπικειμένης ραγδαίας ρυθμίσεως τοῦ ασφαλιστικοῦ ζητήματος, πού εἰχομεν διατυπώσει εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας, ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰ πράγματα ὑπερβολικὰ αἰσιόδοξος. Τὸ τέρμα τῆς δδυσσεείας τοῦ Κώδικος φαίνεται ὅτι ἀπέχει ἀκόμη ἀρκετά, ἢ δὲ νομισθεῖσα Ἰθάκη ἦτο προῖδν ἀπλῆς ὀπτικῆς ἀπάτης. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης ἀναψηλαφήσεως τοῦ συζητηθέντος κειμένου νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ οφείλεται ἀπλῶς εἰς τὸν θόρυβον πού ἐδημιουργήθη ἀπὸ μίαν μειονότητα τῶν ἠσφαλισμένων, διότι ἢ ἀντίθεσις αὐτῆς πρὸς τὴν σχεδιαζομένην μεταρρύθμισιν τοῦ ασφαλιστικοῦ καθεστώτος δὲν ἦτο δύσκολον νὰ προβλεφθῆ καὶ νὰ ἀντιμετωπισθῆ δεόντως ἀπὸ τὸν συντάκτην τοῦ Κώδικος. Εἶναι προφανές ὅτι οὐδεὶς θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ ἀποστερηθῆ, ἀδρανῶν καὶ ἀδιαμαρτυρήτως, ὠρισμένων πλεονεκτημάτων, πού ἀπολαμβάνει, δικαίως ἢ ἀδίκως.

Συνεπῶς ἄλλα, οὐσιαστικώτερα, αἷτια φαίνεται ὅτι ὑπηγόρευσαν τὴν λήψιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. Αἱ πρῶται δημοσιευθεῖσαι πληροφορίαι ἀνεφέροντο εἰς ἐντολὴν τοῦ Συμβουλίου πρὸς παραπομπὴν τοῦ σχεδίου Κώδικος ἀσφαλίσεως εἰς Ἐπιτροπὴν ἐμπειρογνομόνων. Αἱ ἐπακολουθήσασαι ἄνω δηλώσεις τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ, ἀνασκευάζουσαι τὸ περιεχόμενον τῶν πληροφοριῶν ἐκείνων διηυκρύνιζον ὅτι δὲν ἀπεφασίσθη μὲν τοιαύτη παραπομπή, πλὴν ἄνω λόγῳ τῆς σοβαρότητός του τὸ κοινωνικοασφαλιστικὸν πρόβλημα ἀπαιτεῖ μακρὰν προεργασίαν.

Τὴν προεργασίαν, ἐν τούτοις, αὐτὴν ἡμεῖς τὴν ἐπιστεούμεν ὡς πλήρως συντελεσθεῖσαν ἔπειτα ἀπὸ διετὴ σχεδὸν ἀπασχόλησιν πλήθους ἀρμοδίων προσώπων καὶ ὁμάδων ἐργασίας καὶ ἐπιτροπῶν. Καὶ κατὰ τοῦτο ἀποδεχόμεθα ὅτι διεπράξαμεν σφάλμα, παριδόντες τὸ «μέμνασ' ἀπιστεῖν» τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ.

Ἐπὶ τῆς οὐσίας ἤδη τῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν δηλώσεων παρατηροῦμεν ὅτι ἐνῶ ἢ διαπίστωσις περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ ὑπὸ κρίσιν προβλήματος μᾶς εὐρίσκει ἀπολύτως συμφώνους, παραμένει ἐν τούτοις ἄλυτος ἢ ἀπορία διὰ τίνα λόγον προβάλλεται ἢ ἀρνήσις τῆς ιδιότητος τοῦ ἐμπειρογνώμονος εἰς τὰ πρόσωπα, πού πρόκειται νὰ ἐπιτελέσουν τὴν ἀναγκαίαν, ὡς ἀνωτέρω, προεργασίαν.

Ἄλλ' ἂν αὐτοὶ δὲν πρόκειται νὰ εἶναι ἐμπειρογνώμονες, ὑπὸ τὴν ἐννοίαν θεαταῖς τῆς πλήρους ἀφομοιώσεως τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἱκανότητος περὶ τὸν ἄριστον χειρισμὸν τῶν μεθόδων τῆς τεχνικῆς πού ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν κοινωνι-

κὴν ἀσφάλισιν, ἂν δὲν εἶναι δηλαδὴ τεχνικοὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τότε, εἰ ἄλλο ἐνδέχεται νὰ εἶναι; Κοινωνιολόγοι, οἰκονομολόγοι, υγιεινολόγοι, νομοτεχνικοί;

“Ὅλων αὐτῶν τῶν εἰδικότητων ἢ συνεργασία εἶναι ἀναμφιβόλως ἀναγκαῖα ὄχι ὁμῶς καὶ ἐπαρκῆς. Οἱ κοινωνιολόγοι, φέρ' εἰπεῖν, θὰ προσδιορίσουν ποίας κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ εἰς ποῖον κατ' ἐλάχιστον ὅριον, βαθμὸν θὰ κληθῆ νὰ θεραπεύσῃ ἢ κοινωνικὴ ἀσφάλισις, ἐν ὅψει πάντοτε καὶ τῶν ἐνδεχομένων ἐπιβλαβῶν παρενεργειῶν, ποὺ θὰ προκληθοῦν, ὅπως π.χ. ἢ σπάνις εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν νέων, ἂν παραμείνῃ ὑψηλὸν τὸ ὅριον ἡλικίας ἐξόδου ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ἀσφαλίσεως. Οἱ οἰκονομολόγοι θὰ διερευνήσουν τὸ θέμα τῆς ἐξευρέσεως τῶν μᾶλλον ἀνωδύνων διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν πηγῶν ἀντλήσεως νέων πόρων τῶν φορέων ἀσφαλίσεως. Οἱ υγιεινολόγοι θὰ χειρισθοῦν τὰ θέματα προληπτικῆς υγιεινῆς καὶ τῆς θεραπευτικῆς ἐν γένει. Οἱ νομοτεχνικοί, τέλος, θὰ διαμορφώσουν καὶ θὰ προσαρμόσουν τοὺς θεσμοὺς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως πρὸς τὰς ἰσχυροῦσας γενικὰς καὶ εἰδικὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων.

Ἐκεῖνοι ὁμῶς ποὺ θὰ καθορίσουν τὰς σημαντικωτέρας, διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους ἀφ' ἑνὸς καὶ διὰ τὴν ἀποδοτικότητά καὶ βιωσιμότητα τῶν φορέων ἀφ' ἑτέρου, σχέσεις μεταξὺ τῶν εἰσφορῶν καὶ τῶν παροχῶν εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον οἱ τεχνικοὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὑπὸ τὴν ἀῤρῃσιν ὅτι διαθέτουν εὐρεῖαν μαθηματικὴν κατάρτισιν καὶ πλουσίαν πείραν ἐκ τῆς μακρᾶς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν γνώσεων αὐτῶν.

Διότι — διὰ νὰ ἐκφρασθῶμεν μὲ τὴν μαθηματικὴν ὀρολογίαν — ἡ λύσις τοῦ προκειμένου προβλήματος ἔγκειται εἰς τὸν προσδιορισμὸν ὀρισμένων παραμέτρων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἄλλαι μὲν θὰ ὀρισθοῦν αὐθαίρετως ἀπὸ τὸν νομοθετοῦντα, ἄλλαι δὲ θὰ προκύβουν ἀναγκαστικῶς ὡς συναρτήσεις, δηλ. ὡς ποσοτικαὶ συνέπειαι τῶν αὐθαιρέτων. Ἄν π.χ. ὀρισθῆ ὡς ἔσοδον τοῦ κλάδου συντάξεων γήρατος ποσοστὸν 5% ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εἰσοδήματος τῶν ἠσφαλισμένων, τότε, μὲ δεδομένην καθ' ἡλικίας σύνθεσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων, ἐπίσης δεδομένας θνησιμότητα, πιθανότητα ἀναπηρίας καὶ ὅριον ἡλικίας, θὰ προκύβῃ, ὡς ἐξαγόμενον εἰδικῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, ἐντελῶς ὀρισμένον ὕψος συντάξεως γήρατος τοῦ ἐνεργοῦ ἠσφαλισμένου, μὴ ὑποκείμενον εἰς τροποποίησιν ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, ἐφ' ὅσον αἱ δοθεῖσαι παράμετροι — δομὴ τοῦ πληθυσμοῦ, πιθανότητες ἐξόδου ἐκ τῆς ἐνεργείας, ὅριον ἡλικίας καὶ ὕψος ἐσόδων — παραμένουν σταθεραί.

Οἱ ὑπολογισμοὶ δὲ αὐτοὶ διὰ νὰ καταστοῦν ἐφικτοὶ καὶ νὰ δώσουν ἐξαγόμενα ἀξιόπιστα προαπαιτοῦν τὴν ὑπαρξίν τῶν καταλλήλων πληθυσμιακῶν στατιστικῶν στοιχείων, τῶν ὁποίων ὁ προσδιορισμὸς, ἢ συλλογὴ καί, κυριώτατα, ἡ ἐνδεικνυομένη ἐπεξεργασία προϋποθέτουν καὶ εἰδικὰς γνώσεις καὶ γενικωτέραν κατάρτισιν καὶ ἰκανότητα καὶ ἐμπειρίαν, ἰδιότητος δηλ. ἐντελῶς ξένας πρὸς τοὺς ἀραιοτεχνικῶς καὶ ἐπιπολαίως ἀσχοληθέντας εἰς τοιαῦτα θέματα ἢ παρακολουθήσαντας ἀπλῶς ἀναλόγους θεωρητικὰς παραδόσεις.

Τὸ πόσῃν ζημίαν εἶναι δυνατόν νὰ προξενήσουν αὐτοὶ οἱ ἄνευ ἐπαρκῶν ἐφοδίων ἐν τάχει προχειριζόμενοι ὡς ἄξιοι εἰς ποικίλα σπουδαῖα λειτουργήματα τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἱστορικὴ πείρα. Εἰς τὸν συγχεκριμένον δὲ χῶρον τῆς κοινωνικῆς

ἀσφαλίσεως κραυγαλέον δείγμα ἀποτελεῖ ἡ κακοδαιμονία τοῦ ΙΚΑ, ἀπότοκος μιᾶς ἐντελῶς ἀνεπιτρέπτου ἀναπροσαρμογῆς τῶν οἰκονομικῶν μαθηματικῶν βᾶσεων τοῦ ἀρχικοῦ Νόμου 5733 ἀπὸ ἓνα διδάκτορα τῆς Νομικῆς, διπλωματοῦχον μιᾶς Σχολῆς τῆς ἀλλοδαπῆς, ὅπου πλὴν τῆς ἀσφαλιστικῆς διεθνοῦς νομοθεσίας ἐδιδάσκοντο καὶ ἀσφαλιστικὰ μαθηματικά, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον καὶ εἰς τὰς παρ' ἡμῖν λειτουργούσας Ἀνωτάτας Σχολὰς τὸ τόσον πλούσιον εἰς ποικιλίαν ὕλης πρόγραμμα τῶν γαρνίρεται μὲ τὰ ἀτυχῆ ἀνώτερα μαθηματικά, συμπεπυκνωμένα καὶ συνεπῶς κακοχώνευτα, ὡς ἐκλεκτὸν δῆθεν ἄρτυμα, τὸ ὁποῖον ταλανίζει ἀδίκως τὸν σπουδαστὴν, σπεύδοντα νὰ τὸ ἀπορρίψῃ μὲ ἀνακούφισιν, ὡς ἐφιαλτικὸν ὄνειρον, εὐθὺς ὡς ἐξασφάλισι τὸ ποθητὸν πτυχίον.

Ὁ ἐπιστήμων αὐτός, φιλόπονος προφανῶς, θητεύσας εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Schoenbaum ὡς βοηθὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀριθμητικῶν ὑπολογισμῶν, ἐπελέγη ὡς ἱκανὸς νὰ ἐκπονήσῃ νέαν οἰκονομικομαθηματικὴν μελέτην, ἐπιτυχχάνουσαν ὀλιγώτερον δαπανηρὰν ἀσφάλισιν ἀπὸ τὴν προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ τοῦ Καρολείου Πανεπιστημίου τῆς Πράγας.

Τώρα, πόσον ἦτο τὸ βάθος τῆς μαθηματικῆς καταρτίσεως αὐτοῦ τοῦ, πάντως καλοπροαιρέτου, ἀναμορφωτοῦ ἀρκοῦν νὰ τὸ δεῖξουν δύο ἐντυπωσιακὰ σημεῖα μιᾶς συμπληρωματικῆς ἐκθέσεώς του, τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1934, ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ νόμου 6298. Εἰς τὸ ἓνα (σελ. 5, στήλη β') ἐκφέρει τὴν γνώμην ὅτι δῆθεν τὰ ἀποθεματικά τῶν φορέων ἀσφαλίσεως «δὲν χρειάζονται ἢ (sic) μόνον διὰ νὰ ἀποκομίζωνται ἐξ αὐτῶν οἱ ἀπαραίτητοι τόκοι, οἵτινες θὰ καλύπτωσι τὰς ἀσφαλιστικὰς δαπάνας, ὅταν δὲν δύνανται νὰ καλύψωσι ταύτας μόνον αἱ ἐξ εἰσφορῶν εἰσπράξεις», παραλλήλιζων ἴσως τὰ ἀποθεματικά τῶν Ὄργανισμῶν πρὸς τὰ κληροδοτήματα, τῶν ὁποίων μόνον αἱ πρόσδοι ἐπιτρέπεται νὰ δαπανῶνται δι' ὃν σκοπὸν ὄρισεν ὁ διαθέτης ἢ καὶ πρὸς τὰ ἰδιότυπα ἐκεῖνα συνεταίρικα ὁσκήματα, πού εἰς τὸ ἐπιμιχρὸν Δίκαιον τῶν κτηνοτρόφων καλοῦνται «σιδεροκέφαλα», ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀποφέρουν μὲν ζωοκομικὸν εἰσόδημα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, παραμένον ὅμως ἐν ταυτῷ, κατὰ νομικὸν πλάσμα, ἔσσει ἀλώθητα ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς φθορᾶς καὶ τῆς βίας.

Κατὰ ποῖαν, τώρα, λογικὴν συνεβιάζετο ἐκείνη ἡ καινοφανὴς θεωρία τοῦ ἀθίχτου τῶν ἀποθεμάτων πρὸς τὴν ἐμφάνισιν ὀλοκλήρου τοῦ ἀποθεματικοῦ, καὶ ὅχι τῶν τόκων του, εἰς τὸ Ἐνεργητικὸν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἰσοζυγίου, αὐτὸ δὲν ἀπησχόλησε φαίνεται τὸν δημιουργὸν τῆς.

Εἰς ἄλλο πάλιν σημεῖον τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως (σελ. 6, στήλη α') ὑπολογίζων τὸ τοκοχρεωλῶσιον πού θὰ ἔδει νὰ ἀποθεματίζεται ἀπὸ τὸ προσηυξημένον ἀσφάλιστρον διὰ τὴν ἀπόσβεσιν προβλεπομένου ἐλλείμματος ὕψους 2128 ἑκατομμυρίων κατὰ τὸ 20ὸν ἔτος τῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος καθορίζει, ἐφαρμόζων ἐντελῶς μηχανικῶς κάποιον ἀλγεβρικὸν τύπον, τὸ ὕψος τοῦ ἐν λόγῳ τοκοχρεωλῶσιου εἰς 91 ἑκατομμύρια, ἐνῶ, προφανῶς, καὶ μόνον οἱ τόκοι τοῦ ἐλλείμματος ἐκείνου πρὸς 5 %, πού εἶναι τὸ ἐφαρμοσθὲν εἰς τὴν προκειμένην μελέτην ἐπιτόκιον κεφαλαιοποιήσεως, ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ αὐτὸ τὸ δῆθεν τοκοχρεωλῶσιον, φθάνοντες τὸ ὕψος τῶν 106 ἑκατομμυρίων.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὰ εἶναι ἐντελῶς ἀσήμαντα ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἀπρά-

δεκτον σφάλμα τῆς θεσπίσεως τοῦ μεταβλητοῦ ἀσφαλιστροῦ ποῦ συνεσώρευεν ἐσκεμμένως ἑλλείμματα τοῦ μαθηματικοῦ ἀποθέματος μετὰ τὴν πρόβλεψιν καλύψεως τῶν ἀπὸ τὰς μελλοντικὰς γενεὰς τῶν ἠσφαλισμένων. Ἄλλ' ἡ πρόβλεψις αὐτῆ, ἀφελῆς καὶ ἀστήρικτος, ὅσον καὶ τὰ ἐπινοήματα τῶν ἀπλοϊκῶν κυνηγῶν τῆς χιμαίρας τοῦ ἀεικινήτου, ἐβασίζετο εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς στατικότητος τῆς μορφῆς τῆς πυρκαϊδος τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἀστικά ἐπαγγέλματα, εἰς τὴν εἰκόνα ποῦ ἔδωκεν ἡ ἀπογραφή τοῦ Σεπτεμβρίου 1930. Δὲν ἐλήφθη δηλαδὴ, ὡς ἔδει, ὑπὸ ὄψιν τὸ βέβαιον ἐνδεχόμενον τῆς βαθμιαίας διαφοροποιήσεως τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως, ἰδίᾳ ἐκ τῆς συρροῆς τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰ ἀστικά κέντρα, ἡ ὁποία προεκάλεσε διόγκωσιν τῶν δμάδων τῶν ὀρίμου ἡλικίας ἠσφαλισμένων καὶ συνεπῶς ἀντίστοιχον ἠῤῥξημένην ἔξοδον καθισταμένων συνταξιούχων μετὰ τελικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ κλάδου συντάξεων, ἡ ὁποία καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ μόνον θὰ ἐξεδηλοῦτο ὀπωσδήποτε, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐμεσολάθει ἡ πολεμικὴ θύελλα.

Ἐὰν λοιπὸν ὑπάρχη ἡ πρόθεσις ν' ἀποφευχθῶν τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος, ἐπιβάλλεται ν' ἀνατεθῆ ἡ ἐκπόνησις τῶν μελετῶν τῶν νέων φορέων εἰς ἀνεγνωρισμένους καὶ ἐμπείρους μαθηματικούς ἐπιστήμονας ἀναλογιστάς, ποῦ εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἄρκετοὶ διὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔργον.

Τὸ ΙΚΑ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ γεννηθῆ ἀνάπηρον. Φρόνιμον θὰ εἶναι νὰ καταβληθῆ φροντίς νὰ ἔχουν καλυτέραν τύχην οἱ ὑπὸ ἐκκλόαψιν νέοι Ὅργανισμοί.

Ἐὰν τώρα μᾶς γίνῃ ἡ παρατήρησις ὅτι αἱ συστάσεις μας αὐταὶ περιττεύουν καὶ ὅτι ἐνδεχομένως παραβιάζομεν ἀνοικτάς θύρας διότι ὅσα ὑποδεικνύομεν ἔχουν ἤδη συντελεσθῆ, ἄλλο δὲ εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς προεργασίας εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἡ ὑπουργικὴ δῆλωσις, τότε θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐκκλήσιν ποῦ ἔχομεν ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀρμοδίους, ὅπως δημοσιεύσουν τὰς τεχνικὰς μελέτας ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ βασισθῆ ἡ λειτουργία τῶν προβλεπομένων ἐπτά διαφόρων νέων φορέων ἀσφαλίσεως καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἀνακοινώσουν τὰ ὀνόματα τῶν καταρτισάντων αὐτὰς ἐπιστημόνων, διὰ νὰ ἐδραιωθῆ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τὴν ἀριότητα τοῦ συντελεσθέντος ἔργου.

Ἐπειδὴ δὲ οὐδεμία ἐνδειξις ὑπάρχει ὅτι ἡ ἐκκλήσις ἐκεῖνη εἶχε τὴν τύχην νὰ γίνῃ ἀντικείμενον κάποιας προσοχῆς, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τονίσωμεν ὅτι τὸ αἵτημά μας ἐκφράζει τὴν εὐλογον ἐπιθυμίαν ὄλων ἐκείνων ποῦ ἀτενίζουν τὸ ἀσφαλιστικὸν πρόβλημα μετὰ τὸ ψυχραϊμον καὶ ἀνιδιοτελεῆς ἐνδιαφέρον τῶν πολιτῶν ποῦ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, εὐχονται τὴν προκοπὴν τῆς καὶ ἀνησυχοῦν διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ κινδύνου, ποῦ θὰ ἐγκυμονοῦσαν διὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν κοινωνικὴν γαλήνην τοῦ τόπου τυχὸν βεβιασμένοι ἐνέργειαι καὶ αὐτοσχεδιασμοί, ἀνεπιτρεπτοὶ εἰς τὸν χειρισμὸν ἐνὸς ὄντως κολοσσιαίου καὶ πολυπλόκου προβλήματος.

Ἐπαναλαμβάνομεν — καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, ὅπως ὁ σκληροτράχηλος ἐκεῖνος Ρωμαῖος, ὁ Κάτων, τὸ «Delenda Carthago» — ὅτι χωρὶς τὴν ἐνδεικτικὴν ἐπιστημονικὴν οἰκονομικομαθηματικὴν θεμελίωσιν εἶναι λογικῶς ἀκατόρθωτος ἡ ἐπιβίωσις τῶν ὑπὸ ἴδρυσιν Ὅργανισμῶν. Καὶ τονίζομεν ὅτι ἡ θεμελίωσις αὐτῆ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ βάσει μᾶς καὶ μόνῃς, κοινῆς δι' ὄλους τοὺς

φορείς αναλογιστικής μελέτης. Διότι ή τοιαύτη μελέτη δέν είναι θπως ό κόθορονος του άρχαίου θεάτρου πού εταίριαζε και εις τά δύο πόδια, πολύ περισσότερον μά- λιστα έδώ, θπως τό ασφαλιστικόν συγκρότημα προβλέπεται έπίτάποδον. Είμεθα δέ άπολύτως βέβαιοι ότι δέν υπάρχει έπιστήμων ειδικός τής ασφαλίσσεως σεβόμενος έαυτόν πού δέν θά προσυπέγραφεν αύτήν τήν διαπίστωσιν.

Άλλωστε, θπως έχουν τώρα τά πράγματα, δηλαδή μέ τήν σχεδόν πλήρη έλλειψιν στατιστικών στοιχείων τών ήσφαλισμένων πληθυσμών — και έννοούμεν βέβαια τά πληθυσμιακά πού είναι άπαραίτητα διά τήν εύσυνείδητον και θχι ταχυ- δακτυλοργικήν κατάρτισιν μιās μελέτης — αυτό πού ζητούμεν νά δημοσιευθῆ είναι πιθανώς άνύπαρκτον και θ,τι ένδεχομένως θά ύπάρχη, θά είναι άδύνατον νά άνθέξη εις τό νυστέρι του έλευθέρου έλέγχου. Με στοιχεία ύποθετικά και κατ' έκδοχήν, ουσιαστικώς δηλαδή φανταστικά και αθθαίρετα, μελέται δέν γίνονται.

Τό κακόν εις θλην αύτήν τήν ύπόθεσιν είναι ότι αί ύποδείξεις μας είναι δυσπρόσιτοι διά τό πολύ κοινόν τών ήσφαλισμένων. Άν συνέβαινε νά τās κατα- νοήση και νά τās έγκολπωθῆ, άν δηλαδή ήμπορούσαν νά γίνουν ένα άπ' αυτά τά συνθήματα, πού επαναλαμβάνονται έν χορώ, ως ρυθμικαί λαχαι, εις τās τελευταίαις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας τών διαφόρων Όργανώσεων, ή, μετεωρίζονται εις επταπήχεις ένεπιγράφους ταινίας ύπέρ τά προεδρεία τών συνελεύσεων, θά ύπήρχε τότε ή θάσιμος έλπίς νά τά προσέξουν οι άρμόδιοι. Ένώ τώρα μονολογοούμεν, χωρίς προοπτικήν διαλόγου.

Άλλ' έστω. Καί μονολογοούντες και άγνοούμενοι ένδέχεται νά παράσχωμεν άφορμήν εις σκέψεις πιθανώς γονίμους και ίσως μη άνωφελείς, όποτε και ή θχλη- σίς μας θά δικαιωθῆ και ή καταβαλλομένη προσπάθεια δέν θά μείνη άτελέσφορος.

Έπί τῆ εύκαιρία θά μάς έπιτραπῆ νά προβώμεν εις μίαν διευκρίνισιν πρὸς άποκατάστασιν τής ιστορικής άληθείας.

Άπό τό κείμενον τών μνησθεισών ύπουργικών δηλώσεων θά ήτο δυνατόν νά συναγάγῃ ό άπληροφόρητος άναγνώστης τό έσφαλισμένον συμπέρασμα ότι δλόκλη- ρον τό μεταξύ τών έτων 1928 και 1937 διάστημα άπητήθη διά τήν προεργασίαν πού κατέληξεν εις τήν ίδρυσιν του I.K.A.

Τό άληθές έν προκειμένω είναι ότι ή προεργασία αύτή, συνισταμένη κατ' ούσίαν εις τήν έπεξεργασίαν του θέματος ύπό του καθηγητου Schoenbaum και στηριχθεϊσα εις τά έξαγόμενα τής άπογραφής τών άπασχολουμένων τής 30ῆς Σε- πτεμβρίου 1930, δέν ήτο θεδαίως δυνατόν ν' άρχισῃ τρία έτη ένωρίτερα.

Προγγήθη ίσως κατά τι διά τήν διερεύνησιν τών φαινομένων τής νοσηρό- τητος και τής θνησιμότητος του γενικου πληθυσμου. Άλλά τό θγκωδέστερον τμήμα της έπετελέσθη μόνον μετά τήν έπεξεργασίαν τών στοιχείων τής άπογραφής εκεί- νης άπό τήν τότε Γενικήν Στατιστικήν Ύπηρεσίαν και τήν παράδοσιν τών άποτε- λεσμάτων εις τόν καθηγητήν, πολύ μετά τόν Σεπτέμβριον του 1930 άσφαλώς, ό θποιος και ύπέβαλε μίαν ύποδειγματικώς άρτίαν μελέτην εις τόν ύπουργόν τής Έθνικῆς Οικονομίας κατ' Αύγουστον του 1932, έν συνεχεία δέ, τόν Όκτώβριον του ίδιου έτους, έψηφίσθη θριστικώς ό Νόμος 5733.

Τό διαδεχθέν τούς φιλελευθέρους εις τήν έξουσίαν λαϊκόν κόμμα άνέστειλε τήν έφαρμογήν του νόμου τούτου και κατήρτισεν έτερον, μέ μειωμένον κατά τό

ήμισυ περίπου τὸ ἀσφάλιστρον, ψηφισθέντα τελικῶς κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1934. Ὁ νέος οὗτος Νόμος 6298 παρέμεινε ληθαργῶν ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη καὶ ἐφηρ-
 μόσθη μόνον κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1937. Κατὰ συνέπειαν ὁ χρόνος τῆς προεργα-
 σίας διὰ τὴν θέσπισιν τοῦ νόμου δὲν ἦτο κατ' οὐσίαν μακρότερος τὸ πολὺ μιᾶς
 τριετίας, δεδομένου ὅτι οἱ ἀναμορφωταὶ τοῦ 5733 ἐστηρίχθησαν ἐξ δλοκλήρου εἰς
 τὴν ἐτοίμην ἐπεξεργασίαν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Schoenbaum.

Αὐτά, διὰ νὰ μὴ τρομάξουν οἱ ἠσφαλισμένοι πού ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν τα-
 χεῖαν ἴδρυσιν τῶν νέων Ὁργανισμῶν, νομίζοντας ὅτι ἐνδέχεται νὰ περιμένουν ἐπὶ
 μερικὰ χρόνια ἀκόμη.

Διότι, σημειωτέον, εἶναι βέβαιον ὅτι, ὅπως ὑπάρχουν οἱ ἀπευχόμενοι τὴν
 μεταρρύθμισιν, φοβούμενοι φαλκίδευσιν τῶν ὑψηλῶν παροχῶν, ὑπάρχουν ἐξ ἀντι-
 θέτου καὶ οἱ ἐπιζητοῦντες αὐτήν, εὐελπιστοῦντες εἰς θελίωσιν τῶν πενιχρῶν ἰδι-
 κῶν των, ὅπως εἰς τὸν μῦθον τοῦ ἀγγειοπλάστου καὶ τοῦ περιβολάρη, τοῦ μὲν
 δεομένου ὑπὲρ μακροημερεύσεως τῆς ἀνομβρίας, τοῦ δὲ ἀντιθέτως ἐπικαλουμένου
 ὄμβρον κατακλυσμιαῖον, μὲ κατακλειδα τὸ γνωστὸν ἐπιγραμματικὸν φαιδρολόγημα
 παρατυχόντος διαβάτου.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Μηνιαία Ἐπιθεώρησις

τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρίας Διοικήσεως Ἐπιχειρήσεων

Ἐκδιδομένη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1966

Γραφεῖα : Φιλελλήνων 6, Ἀθῆναι

Τηλέφωνον : 220.789

Δι' ἐγγραφὴν Συνδρομητῶν

καὶ πώλησιν τευχῶν

πρὸς δρχ. 30 ἕκαστον